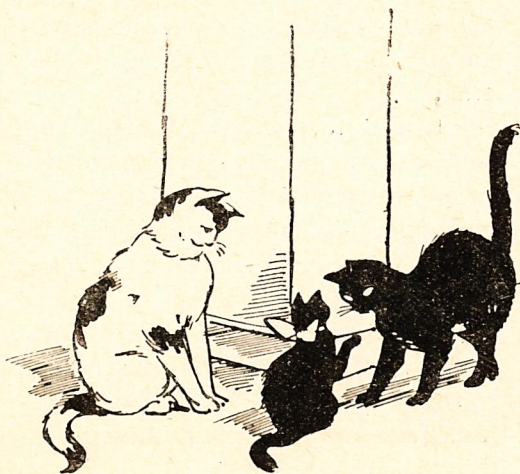

то стълбище да стои момченце, съ черно котенце въ ржка. Панчо се спрѣ. Вгледа се — неговата внучка. Отъ радостъ той толко се забрави, че съвсемъ приближи до Минко. Но въ това време бащата на Минко изпусна лопатата, съ която бѣше тръгналъ да събира смѣтътъ отъ учебнитѣ стаи. Панчо подскочи уплашенъ и побѣгна. Сжщия часъ той намѣри котката, обади ѝ радостната новина и я поведе.

Когато стигнаха, завариха Минко седналъ на единъ старъ чинъ да пише нѣщо.

Минко тъй бѣше се улисалъ въ смѣткитѣ, които пишеше, че не чу, нито забеляза, когато Мичкината майка измяука радостно, като видѣ чедото си, когато Мичка изтича при нея, и какъ се скриха задъ чешмата. Тамъ тѣ дълго се милваха и плачеха отъ радостъ.

Плачеше до тѣхъ и стариятъ Панчо. Неговата радостъ не бѣше по-малка. Той бѣше помогналъ на една майка да види загубеното си чедо, и едно дете — да види майка си. Тукъ набързо Мичка разказа, какъ, докато майка ѝ била на тавана, стопанката я дала на Бисерка; какъ живѣла при нея; колко се зарадвала, когато единъ день дошелъ дѣдо ѝ Панчо; какъ Бисеркината майка я дала на едно лошо момче, което... на това мѣсто Мичка се разплака. Майка ѝ и Панчо, учудени и изплашени, започнаха да я питатъ, какво ѝ е? Но когато Мичка, презъ плачъ, имъ разправи какъ момчето я хвърлило въ ржката, какъ безъ малко щѣла да се удави и по чудо се спасила на единъ островъ, заплакаха и тѣ. После спомена за добрата гжска и даже обеща на майка си, че ще ѝ я покаже. Мичка щѣше да разказва още, ако въ това време не бѣше се задалъ бай Димитъръ съ две кофи за вода. Тя го видѣ и съ единъ скокъ се намѣри въ градината. Побѣгнаха следъ нея майка ѝ и Панчо. Но въ този моментъ Минко почна да я вика. Той бѣше си написалъ смѣткитѣ и, като не видѣ Мичка, кждето я бѣше оставилъ, скочи да я търси.

— Мамо, дѣдо, прощавайте! Трѣбва да вървя. Минко ме вика. Но ние довечера пакъ ще се видимъ. Чакайте ме ей на онзи покривъ, — и Мичка имъ посочи училищния дърварникъ.